

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje Davida Uhlíře, soudce Tomáše Lichovníka a soudce Vladimíra Sládečka ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky K. K., zastoupené Mgr. Petrou Vytejkovou, advokátkou, se sídlem v Praze, Eliášova 28, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. ledna 2019 sp. zn. 61 To 4/2019, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Ústavní stížností se stěžovatelka s odkazem na údajné porušení čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod domáhala zrušení výše citovaného usnesení obecného soudu. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 13. 11. 2018 sp. zn. 3 T 52/2018 byl obviněný M. C. shledán vinným, že na svých uživatelských profilech sociální sítě Facebook vyhrožoval ublížením na zdraví poškozené stěžovatelce (která je ředitelkou neziskové organizace XX, zabývající se pomocí obětem trestné činnosti a aktivní ochranou lidských práv), přičemž veřejně sdílel příspěvky a komentáře, směřované vůči poškozené pro její politické přesvědčení. Tím spáchal přečin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 352 odst. 2 a 3 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k peněžitému trestu v celkové výši 30 000 Kč. S nárokem na náhradu škody byla stěžovatelka odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Napadeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019 sp.zn. 61 To 4/2019 byl uvedený rozsudek zrušen a věc byla postoupena Úřadu městské části Praha 10, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být posouzen jako přestupek.

2. Stěžovatelka v odůvodnění ústavní stížnosti nesouhlasí především s tím, že městský soud neshledal v nebezpečném a sprostém jednání M. C. trestnou činnost. Stát prý v daném případě rezignoval na zásadu ochrany soukromí a bezpečnosti svých občanů. Stěžovatelka nemá k dispozici žádné nástroje soukromého práva, které by jí umožnily bránit se zvláště jmenovaného, aniž by současně neohrožovala sama sebe. Soudy by si měly být vědomy toho, že poškozený je v trestním řízení vždy slabší stranou, ale jeho zájmy by měly být chráněny minimálně stejně intenzivně jako zájmy pachatelů. Participační práva poškozeného jsou však ex lege omezena ve prospěch pachatele, když řízení fakticky končí pravomocným rozhodnutím odvolacího soudu a poškozenému není umožněno samostatně postoupit dále. Rozhodnutí městského soudu prý výrazně oslabilo důvěru stěžovatelky v demokratický právní stát. Považuje napadené usnesení odvolacího soudu za svévolné, zasahující do její důstojnosti, cti a jejího dobrého jména.

3. Ústavní soud vzal v úvahu stěžovatelkou předložená tvrzení, přezkoumal ústavní stížností napadená rozhodnutí z hlediska kompetencí daných mu Ústavou, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná. Ústavní soud již mnohokrát ve své judikatuře zdůraznil, že není soudem nadřízeným obecným soudům, není vrcholem jejich soustavy ani další přezkumnou instancí, perfekcionisticky vyhledávající veškerá v úvahu připadající pochybení. Jako soudní orgán ochrany ústavnosti je oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů pouze tehdy, jestliže tyto soudy nepostupují ve shodě s Ústavou, ústavními zákony a principy, které vyplývají z Listiny základních práv a svobod, zejména pak její hlavy páté. Důvodem k zásahu Ústavního soudu je tu až stav, kdy přijaté právní závěry jsou výrazem zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi respektován (a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli), případně je v extrémním nesouladu s požadavky věcně příslušného a rozumného vypořádání posuzovaného právního vztahu či v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti. Pochybení tohoto charakteru v přezkoumávané věci Ústavní soud nezjistil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ve věci rozhodující soud se případem dostatečně zabýval a své rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. I když v některých pasážích se Ústavnímu soudu jevily příležitější závěry, které vyjádřil soud prvního stupně, ani z tohoto důvodu není namístě napadené usnesení rušit.

4. Stěžovatelce je, jak plyne z odůvodnění ústavní stížnosti, dobře známa judikatura Ústavního soudu, podle níž neexistuje subjektivní právo poškozeného domáhat se trestního stíhání konkrétního pachatele, což se pokouší překonat konstrukcí důsledné ochrany poškozeného v trestním řízení; usiluje tím však zjevně o stejný výsledek, totiž aby byl pachatel odstíhán a potrestán způsobem, který jí konvenuje. Možno doplnit, že činnost stěžovatelky v rámci neziskové organizace, zabývající se "pomocí obětem trestné činnosti a aktivní ochranou lidských práv", je zajisté hodná úcty. Vyžaduje také občanskou statečnost, neboť ve veřejném prostoru a na internetu musí nepochybně počítat rovněž s tím, že se vystavuje zájmu osob omezeného rozhledu, nezralým a frustrovaným, nespokojeným se světem, který je obklopuje, což je, podle vulgárních výlevů na sociální síti, také případ daného obviněného. Ústavní soud nesdílí názor stěžovatelky, že nemá žádné právní nástroje, které by jí umožňovaly efektivně se bránit zvůli pachatele a že by stát rezignoval na ochranu její důstojnosti, cti a dobrého jména. Soud pouze rozhodl, že jednání obviněného nebylo trestným činem.

5. Ústavní stížnost byla tedy odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 28. května 2019

David Uhlíř v. r.
předseda senátu